

Sygn. akt: II AKa 460/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba
Sędziowie	SA Gwidon Jaworski (spr.) SA Rafał Doros
Protokolant	Magdalena Golyszny

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dąbrowie Górniczej Anity Marczewskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 r. sprawy

D. L., s. Z. i K., ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 25 lipca 2022 roku, sygn. akt V K 195/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- w pkt 1 uzupełnia podstawę prawną wymiaru kary o przepis art. 64 § 2 k.k.;

- w pkt 3 zasądza dodatkowo od oskarżonego D. L. na rzecz K. Ż. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 400 (czterystu) złotych;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata W. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 460/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 lipca 2022 r., sygn. akt V K 195/21.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 46 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 46 k.k. podniesiony w apelacji oskarżyciela publicznego okazał się oczywiście		

<p>zasadny. Przypomnieć należy, iż treść przepisu art. 46 § 1 k.k. pozostaje jednoznaczna. W razie skazania oskarżonego, co miało miejsce w analizowanej sprawie, sąd na wniosek pokrzywdzonego orzeka środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody. Skoro w zaistniałej konfiguracji procesowej wszystkie wymienione warunki zostały spełnione, wartość szkody została ustalona i istniała ona w chwili orzekania, sąd a quo winien być obok zasądzonego zadośćuczynienia wyrównać również szkodę wyrządzoną kradzieżą telefonu marki H. o wartości 400 zł. W tej zaś sytuacji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zasądził dodatkowo od oskarżonego D. L. na rzecz K. Ż. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 400 złotych</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. Ż. kwoty 400 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody uwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obraży przepisów postępowania , która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. okazał się zasadny. Podzielając argumentację zaprezentowaną w środku odwoławczym, sąd a quem uznał, iż przywołanie w podstawie prawnej wymiaru kary przepisu art. 64 § 2 k.k., z uwagi na zmianę granic ustawowego zagrożenia karą było obligatoryjne. Nie powielając teź argumentacji, co byłoby w tym miejscu całkowicie zbędne sad apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, iż uzupełnił podstawę prawną wymiaru kary o przepis art. 64 § 2 k.k.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o przepis art. 64 § 2 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powody uwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.		
3.3.	Łącznie: - zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. (zarzuty I.1-6 apelacji obrońcy); - zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>treść orzeczenia tj. art. 410 k.p.k. (zarzut I.8a-f apelacji obrońcy);</p> <ul style="list-style-type: none"> - zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut I12 apelacji obrońcy); - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (zarzut II.1-6 apelacji obrońcy). 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzuty obrońcy oskarżonego D. L. w zakresie kwestionującym błędne w jej ocenie ustalenie przez sąd a quo popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa (zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść oznaczone nr II.1-6) są bezzasadne. Zarzuty te pozostają w oczywistej korelacji z podniesionymi w apelacji zarzutami natury procesowej, sprowadzającymi się do próby wykazania, iż zaniechano istotnych czynności dowodowych w postępowaniu przygotowawczym, a kluczowe dowody z zeznań świadków B. G. oraz M. W., a także wyjaśnienia oskarżonego D. L. zostały przez sąd I instancji ocenione błędnie, albowiem szereg okoliczności wskazywało, iż zeznania świadków zawierają sprzeczności, mają instrumentalny charakter, pozostają w sprzeczności z innymi dowodami oraz mają ewidentnie intencjonalny</p>		

charakter, podczas gdy brak jest przekonujących dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego i należało uznać jego wyjaśnienia za wiarygodne (zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. {zarzuty I.1-6 apelacji obrońcy}, zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 410 k.p.k. {zarzut I.8a-f apelacji obrońcy}, zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. {zarzut I12 apelacji obrońcy}). Ścisły, a właściwie nierozzerwalny, związek wskazanych zarzutów nakazywał zatem łączną ich ocenę, tym bardziej, iż wzajemna ich korelacja powoduje, że oddzielna ocena prowadziłaby do powielania tych samych argumentów, co nie sprzyjałoby czytelności uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

Odnosząc się zatem do błędu w ustaleniach faktycznych, jakiego miał dopuścić się sąd I instancji opierając swe rozstrzygnięcie w zasadniczej części na wewnątrznie sprzecznych i niespójnych zdaniem obrońcy zeznaniach świadków B. G. oraz M. W., wskazać należy, iż przekonanie o wadliwej ocenie tych dowodów i wyprowadzeniu na ich podstawie błędnych ustaleń obrońca oskarżonego kształtuje wyłącznie na przeciwstawianych im wyjaśnieniach oskarżonego nie przyznającego się do stawianego mu zarzutu i kwestionującego jego popełnienie, braku bezpośrednich świadków zdarzenia oraz eksponowaniu zawartych w zeznaniach świadków nieścisłości i sprzeczności, które zdaniem obrońcy, w

przypadku prawidłowej ich oceny, wykluczyły przypisanie oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa. Tak sformułowane zarzuty potraktować należy jednak wyłącznie jako polemikę z dokonanymi ustaleniami, opartą wyłącznie na gołosłownych i zdezawuowanych przez sąd meriti wyjaśnieniach oskarżonego, nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie drobnych rozbieżności w zeznaniach świadków oraz całkowicie błędnie interpretowanych wnioskach wyprowadzonych z zasad logiki i doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, iż sąd I instancji uznając zeznania B. G. oraz M. W. za w pełni wiarygodne wskazał podwody przyjętego stanowiska, które wbrew zarzutom obrońcy są przekonujące i mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego zdaje się nie zauważać, iż w/ w zeznania są szczegółowe i konsekwentne i co istotne, w zasadniczej części pokrywają się z tymi dowodami, które w sposób nie podlegający dyskusji potwierdzają dokonanie opisywanego również przez świadków przestępstwa (jak na przykład dane z logowań telefonów komórkowych oskarżonego i pokrzywdzonego, wykaz transakcji wykonanych kartą bankomatową S. Ż. czy opinie sądowo-lekarskie wraz z dołączoną do akt dokumentacją medyczną). Świadek B. G. uczestnicząc w kolejnych przesłuchaniach opisała zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa oraz podejmowane przez oskarżonego działania, które biorąc pod uwagę koincydencję z innymi dowodami oraz wnioski płynące z zasad logiki i doświadczenia życiowego przekonują o sprawstwie

oskarżonego. Przypomnieć trzeba, iż oskarżony D. L. po przyjeździe do mieszkania B. G. powiedział jej, że pójdzie do więźnia, gdyż zabił człowieka, z którym był u niej wcześniej, powiedział również że ten ostatni nie chciał przekazać mu kodu pin do karty bankomatowej. Nie można w tej sytuacji nie dostrzec, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, jak dotkliwie S. Ż. został pobity, skoro w jego przekonaniu pokrzywdzonego zabił. Dane z logowań telefonów komórkowych potwierdziły, iż oskarżony spędził dzień i część nocy z pokrzywdzonym i razem z nim przyjechał następnie do D.. Przypomnieć również należy, iż jeszcze o godzinie 23.05 na terenie S. z konta bankowego S. Ż. podjęto bezproblemowo kwotę 500 zł, zaś już w godz. 1.16-1.29 usiłowano podjąć z tego samego konta przy użyciu karty bankomatowej kwoty od 150 do 500 zł, co się nie udało z powodu wprowadzania błędnego pinu. Już sama zbieżność w czasie udanej i nieudanych transakcji, przy założeniu przemieszczenia się obu mężczyzn z S. do D. wskazuje, iż sprawcą rozboju na osobie pokrzywdzonego musiała być osoba towarzysząca pokrzywdzonemu, która ponadto nie uzyskała od niego kodu PIN, nie było zatem tak, iż weszła ona w posiadanie karty legalnie. Podobnie ocenić należy fakt wyrzucenia przez oskarżonego butów, gdyż rzekomo miał dostać nowe, który to fakt miał miejsce właśnie bezpośrednio po ciężkim pobiciu S. Ż.. Tak więc nawet ustalenie, iż oskarżony dostał istotnie nowe buty w żaden sposób nie tłumaczy tego, iż moment wymiany butów zbiegł się z pobiciem pokrzywdzonego. Słusznie zatem sąd a quo uznał, iż był to element zacierania przez oskarżonego śladów popełnionego przestępstwa. W

dalszej kolejności zauważyć należy, iż następnego dnia oskarżony dysponował kartą bankomatową pokrzywdzonego, którą przekazał świadkowi M. W., polecając mu dokonanie zakupów w zmian za alkohol, tłumacząc jednocześnie, iż kartę ma bo kogoś okradł. Koherentność przywołanych wyżej dowodów, zbieżność wszystkich wskazanych zdarzeń w czasie oraz ich chronologiczną sekwencję trafnie zatem sąd a quo uznał za potwierdzające sprawstwo oskarżonego. Zauważyć jednocześnie należy, iż fakt, że B. G. wyrzuciła obydwu mężczyzn z domu nie chcąc aby spożywali w jej mieszkaniu alkohol całkowicie przekreśla stawianą przez obrońcę oskarżonego tezę, iż świadek bała się D. L. do tego stopnia, iż zeznania jej są wyłącznie pomówieniem, które miało umożliwić pozbycie się oskarżonego z domu (tym bardziej, że jak sam twierdził mieszkał w tym czasie u innej osoby). Bez znaczenia pozostają przy tym drobne rozbieżności w relacji świadka czy np. fakt, iż siostry B. G. nie potwierdziły, aby ta mówiła im, że oskarżony kogoś zabił. Zważywszy na charakter sprawy postawę świadków D. P. i B. G. wytłumaczyć można niechęcią do angażowania się w kwestie, z którymi nie miały one absolutnie do czynienia. Podobnie ocenić należy zeznania świadka M. W., co do którego brak było jakichkolwiek okoliczności wskazujących, iż świadek ten zamierzał wyłącznie bezpodstawnie pomówić oskarżonego. Obrońca oskarżonego kwestionując niespójne i intencjonalne jego zdaniem zeznania w/w świadków traci całkowicie z pola widzenia również to, iż znalazły one odzwierciedlenie w innych przywołanych przez sąd I instancji pośrednich

dowodach np. danych z logowań telefonów komórkowych. Koherentność depozycji świadków w połączeniu z prezentowaną przez oskarżonego naiwną i nieprzekonywującą linią obrony pozwala na zaaprobowanie wyrażonej przez sąd I instancji oceny wiarygodności zeznań. Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności uznać należało, iż przedstawiona przez sąd I instancji ocena zeznań wszystkich świadków oraz wyjaśnień oskarżonego była trafna, mieszcząc się w granicach przyznanej sądowi swobody w ocenie dowodów. Wszystkie okoliczności podważające wiarygodność zeznań świadków, które podniosła obrońca oskarżonego nie mają znaczenia dla prawidłowości tejże oceny, zaś wzajemna zależność i uzupełnianie się omawianych dowodów pozwala w pełni na zrozumienie powodów, dla których sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne. Podnoszone zarzuty, sugerujące możliwość odmiennej oceny tych dowodów nie wskazują na realne błędy czy uchybienia, w następstwie których ocena przedstawiona przez sąd I instancji jest wadliwa, koncentrując się wyłącznie na gołosłownej polemice. Apelujący formułując zarzuty zdaje się nie dostrzegać jednoznacznej wymowy przywołanych dowodów i forsuje tezy znajdujące oparcie wyłącznie w dowodach, które zostały przez sąd I instancji całkowicie zdezawuowane. Przypomnieć należy skarżącemu, iż możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego innego od ustalonego przez Sąd I instancji poglądu, nie może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy

I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). W takim przypadku obrońca oskarżonego winien w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej, czy też jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodują, iż ustalenia sądu I instancji są okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu obrońca nie sprostała, formułując zarzuty, stanowiące wyłącznie gołosłowną polemikę z opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach ustaleniami sądu. Całkowicie chybione okazały się zarzuty przekonujące o wybiórczym uwzględnieniu dowodów, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego. Obrońca oskarżonego D. L., twierdząc, iż sąd I instancji potraktował materiał dowodowy w sposób selektywny i uwzględnił wyłącznie dowody przemawiające na jego niekorzyść, zdaje się nie dostrzegać, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti dokonał oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, omówił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania wszystkich świadków, wskazując której części dowodów dał wiarę, a której części walorem tym nie obdarzył. Zważywszy zatem, że przepis art. 410 k.p.k. nakazuje uwzględnienie jako podstawy wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje wprost, że z wymienionego obowiązku sąd orzekający wywiązał się należycie. W tej zaś sytuacji nie może być mowy o naruszeniu normy wynikającej, z przepisu art. 410 k.p.k., które ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy wyrok oparty został na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź

też gdy doszło do pominięcia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonych. Nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych, a do takich właśnie stwierdzeń ogranicza się polemika zawarta w apelacji (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV KK 454/05). Skoro więc podstawę wyroku sądu I instancji stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, a sąd ten, oceniając dowody z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w art. 7 k.p.k., wyprowadził wnioski niesatysfakcjonujące oskarżonego i jego obrońcę, nie można mówić o naruszeniu art. 410 k.p.k. czy też art. 4 k.p.k. Należy zgodzić się natomiast z obrońcą oskarżonego, iż sąd meriti zbyt dużą uwagę przydał wnioskowi oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze. Okoliczność ta miała jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż to wskazane wyżej dowody stanowiły podstawę przypisania zarzucanego mu czynu, nie zaś wyłącznie deklaracja poniesienia kary motywowana wyłącznie przekonaniem, iż dotychczasowa karalność i tak nie doprowadzi do ekskulpacji oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut I12 apelacji obrońcy) kwestionującego wartość dowodową opinii biegłej lekarki sądowej S. N. wskazać należy na wstępie na wadliwość

metodyczną zarzutu. Kwestionując bowiem jasność, spójność czy brak wewnętrznej sprzeczności opinii jako podstawę zarzutu wskazać należało przepis art. 201 k.p.k. Pomijając jednakże tę kwestię nie sposób podzielić trafności uwag obrońcy wskazującego, iż wadliwie przyjęto, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k., zaś S. Ż. zmarł na skutek choroby, która nie miała związku z przypisanym mu czynem. Gdy chodzi o pierwszy z argumentów wskazać należy, iż jawi się on jako całkowicie niezrozumiały, skoro sąd a quo dopuścił dowód z uzupełniającej ustnej opinii biegłego, co było konsekwencją wątpliwości powziętych przez sąd. Przypomnieć należy jednocześnie, iż biegła sporządzając opinię i odpowiadając na pytania zadane przez sąd oraz strony przeanalizowała znajdujące się w aktach sprawy dowody oraz uprzednio sporządzoną opinię. Trudno zatem podzielić stanowisko apelującego, iż opinia ta była niejasna czy też niepełna. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego opinię można uznać za "niepełną", jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Natomiast opinia "niejasna" to taka, której

sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. (sygnatura akt III K.K. 122/09, Lex nr 532391). Opiswane przesłanki w niniejszej sprawie nie mają miejsca, gdyż wszystkie podnoszone przez obrońcę uwagi były przedmiotem opinii uzupełniającej z dnia 15 marca 2022 r. i zostały wyjaśnione. Biegła w sposób klarowny wskazała, iż zadane pokrzywdzonemu obrażenia wewnątrzczaszkowe odpowiadały pobiciu i stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu (k-889v akt sprawy), natomiast rozwinięcie się u pokrzywdzonego zapalenia opon mózgowych oraz zapalenia płuc stanowiło typową konsekwencję stanu wegetatywnego, w jakim pacjent znajdował się po tymże pobiciu. Tak więc skutek w postaci śmierci S. Ż. pozostawał w bezpośrednim związku przyczynowym z działaniem oskarżonego, które co oczywiste nie zostało podjęte w zamiarze pozbawienia w/w życia. Zważywszy jednak na postawę samego oskarżonego, który miał świadomość ciężkości zadanych pokrzywdzonemu obrażeń (o czym świadczą słowa jakie wypowiedział do B. G.) stanowisko sądu a quo w zakresie objęcia tego skutku nieumyślnością zasługuje na pełną akceptację. W tej zaś sytuacji stwierdzić należy, iż uzupełniająca opinia sądowo-lekarska sporządzona przez biegłą S. N., wbrew zarzutom obrońcy była jasna, pełna i pozbawiona sprzeczności, a jedynie wnioski w niej zawarte nie odpowiadały

oczekiwaniom skarżącej. Taka ocena nie dawała jednak podstaw do skutecznego kwestionowania opinii, gdyż poza głośną argumentacją, prowadzącą się do oczekiwania na powołanie innych biegłych, nie była poparta rzeczową argumentacją przekonującą w dalszym ciągu o niepełności, niejasności czy wewnętrznej sprzeczności sporządzonej dotychczas opinii. Przypomnieć jednocześnie należy, iż w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 k.p.k. decydujące znaczenie ma ocena sądu, a nie stron, chyba, że zastrzeżenia strony są uzasadnione, a ocena sądu dowolna, co w omawianej sprawie z przyczyn wyżej wskazanych nie miało miejsca. Jeżeli dla sądu dowód z opinii biegłych jest zrozumiały i przekonujący, a nie posiada on tych przymiotów dla strony, to fakt ten nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych lub zasięgnięcia opinii nowych biegłych (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt WA 13/10, opubl. OSNwSK 2010/1/1251). Stąd też również omawiany zarzut uznano za bezzasadny.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. L. od popełnienia zarzucanego mu czynu, orzeczenie względem oskarżonego łagodniejszej kary nieprzekraczającej 8 lat pozbawienia wolności, względnie o przyjęcie, iż czyn ten stanowił przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu stosownej kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powody nieuwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.		
3.4.	Zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art.167 k.p.k. (zarzut I.7 apelacji obrońcy).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 167 k.p.k. nie był trafny. Przepis art. 167 k.p.k. nakłada bowiem na sąd obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a więc gdy jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Oznacza to że sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy także wówczas, gdy strony nie wniosną o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wtedy, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn.. akt V K.K. 235/21). Jeśli zatem sąd a quo dysponował innymi dowodami, których ocena pozwalała na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych i w ocenie sądu odwoławczego, ocena ta była		

<p>prawidłowa, nie może być mowy o naruszeniu zacytowanej na wstępie normy. Pamiętać trzeba, iż materiały z nagrań monitoringu zostały w znacznej części zabezpieczone a obrońca oskarżonego nie domagała się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii i antroposkopii w toku postępowania przed sądem I instancji. Należy wnioskować zatem, iż potrzeba przeprowadzenia w/w dowodu nie była więc motywowana chęcią wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy ale reakcją na zapadnięcie wyroku skazującego. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności omawiany zarzut uznano za całkowicie bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. L. od popełnienia zarzucanego mu czynu, orzeczenie względem oskarżonego łagodniejszej kary nieprzekraczającej 8 lat pozbawienia wolności, względnie o przyjęcie, iż czyn ten stanowił przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu stosownej kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody nieuwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. (zarzuty I.9-10 apelacji obrońcy).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. uznano za bezzasadne. Gdy chodzi o kwestę ponownego przesłuchania w charakterze świadka B. G. wskazać należy, iż jakkolwiek sąd a quo istotnie zdecydował o potrzebie ponownego przesłuchania świadka, od którego to zamiaru następnie odstąpił zauważyć należało, iż przesłuchanie to miało mieć bardzo ograniczone dowodowo znaczenie, gdyż chodziło wyłącznie o zapytanie świadka o połączenia telefoniczne, jakie w nocy podczas której popełniono przestępstwo miał wykonać do świadka oskarżony. Forsowana przez obrońcę teza, iż skoro oskarżony do godziny 3.18 wykonał do B. G. kilkanaście połączeń telefonicznych wyklucza, iż u w/w nocował, jest nie do pogodzenia z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz a przede wszystkim zeznaniami tegoż świadka. Jakkolwiek B. G. nie wskazała precyzyjnie o której godzinie oskarżony D. L. przyszedł do jej mieszkania, to nie można wykluczyć, iż miało to miejsce już po wykonaniu ostatniego z połączeń. Przypomnieć należy, iż jeszcze do około godziny 1.00 oskarżony przebywał w towarzystwie pokrzywdzonego S. Ż., następnie około godziny 1.30 próbował przy użyciu skradzionej na jego szkodę karty bankomatowej wypłacić pieniądze z bankomatu w okolicach ulicy (...), a dopiero później udał się do mieszkania B. G.. Tak więc przywołany wykaz połączeń</p>	

nie wyklucza, iż oskarżony nocował w jej mieszkaniu. Przypomnieć również należy, iż uprzednio B. G. wyrzuciła obu mężczyzn ze swojego mieszkania naturalnym było więc, że oskarżony chciał upewnić się że zostanie do niego wpuszczony, co w sposób zgodny z zasadami logiki tłumaczy nocne telefony. Gdyby oskarżony miał nocować, jak twierdzi u świadka M. N. nie było przecież żadnych racjonalnych powodów do wykonywania takich połączeń telefonicznych w środku nocy (zresztą sam świadek M. N. faktu tego nie potwierdził, zeznając jedynie, iż oskarżony u niego pomieszkiwał i nie wie czy spędził u niego noc z dnia 19 na 20 marca 2021 r.). Okoliczność ta nie ma zatem charakteru kluczowego zwłaszcza w połączeniu z konsekwentnymi zeznaniami B. G. wskazującej, iż po pobiciu i okradnięciu S. Ż. oskarżony przyszedł do niej przenocować i przyznał się do tego twierdząc, że „pójdzie siedzieć” za zabicie człowieka.

Gdy chodzi o oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii wariograficznej przypomnieć należy w ślad za sądem meriti, iż dowód ten jest dowodem o charakterze pośrednim, poszlakowym i uzupełniającym, a jego przydatność na późniejszym etapie postępowania słabnie. Jednocześnie nie może być on wykorzystany jako dowód winy lub niewinności z uwagi na fakt, że przedstawia on tylko określoną reakcję organizmu na zadawane pytania, zatem odzwierciedla wyłącznie stosunek emocjonalny osoby badanej do określonych zdarzeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2020 r. IV KK 476/19). Tak więc również iw tym zakresie

postępowanie sądu meriti należało uznać za prawidłowe.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. L. od popełnienia zarzucanego mu czynu, orzeczenie względem oskarżonego łagodniejszej kary nieprzekraczającej 8 lat pozbawienia wolności, względnie o przyjęcie, iż czyn ten stanowił przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu stosownej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powody nieuwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.		
3.6.	Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 192 § 1 k.p.k. i 193 k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego (zarzut I.11).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie przypomnieć należy, iż przepis art. 192 § 2 k.p.k. stanowi, że jeśli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd lub prokurator może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Oczywistym pozostaje, iż wątpliwości te muszą być rzeczywiste i wynikać z		

konkretnych faktów. Podstawą wniosku o przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa mogą być wyłącznie okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia wskazanego w tym przepisie stanu obniżającego zdolność relacjonowania przez świadka faktów. Przedmiotem czynności i opinii biegłego jest w takim wypadku potwierdzenie lub wykluczenie występowania takich cech stanu psychicznego lub mentalnego świadka, które mogą wpływać na treść zeznań. Przywołany przepis nie ma obligatoryjnego charakteru i nie wynika z niego obowiązek powołania biegłego lekarza lub biegłego psychologa do udziału w czynności przesłuchania, a tylko możliwość zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem wymienionych biegłych. Uruchomienie tej instytucji procesowej następuje dopiero wtedy, gdy w niepowtarzalnych realiach konkretnej sprawy powstaną uzasadnione wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, co w opisanej sprawie nie miało miejsca (tak m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2021 r. II KK 394/20, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. IV KK 158/18). Protokoły przesłuchania świadków B. G. oraz M. W., zarówno z postępowania przygotowawczego, jak i sądowego na tego typu okoliczności nie wskazują. Wbrew depozycjom skarżącej zeznania te nie zawierają rozbieżności, gdyż oboje świadków po odczytaniu uprzednio składanych zeznań w całości je potwierdzili. Podkreślenia wymaga również, że samo nadużywanie przez świadków alkoholu nie mogło

<p>stanowić podstawy do przesłuchania świadków w omawianym trybie, o ile nie ziściły się wszystkie przesłanki o których mowa w art. 192 § 2 k.p.k. Stąd też omawiany zarzut uznano za bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. L. od popełnienia zarzucanego mu czynu, orzeczenie względem oskarżonego łagodniejszej kary nieprzekraczającej 8 lat pozbawienia wolności, względnie o przyjęcie, iż czyn ten stanowił przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu stosownej kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody nieuwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary oraz środka kompensacyjnego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz środka kompensacyjnego okazały się chybione. Gdy chodzi o wysokość orzeczonego środka kompensacyjnego apelująca nie zawarła w treści środka odwoławczego żadnych argumentów</p>		

mogących uzasadniać podniesiony zarzut, trudno zatem odnosić się do niego w sposób merytoryczny. Gdy chodzi zaś o wysokość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności stwierdzić należy, iż sąd I instancji należycie ocenił okoliczności determinujące jej wymiar. Zważywszy na uprzednią wielkokrotną karalność oskarżonego za umyślne przestępstwa podobne, działanie w warunkach multirecydywy, nieodwracalne skutki popełnionego przestępstwa i brak jakichkolwiek okoliczności łagodzących wymierzona oskarżonemu kara, choć w maksymalnej wysokości (bez wykroczenia poza podstawowe zagrożenie karą do czego sąd był uprawniony na mocy art. 64 § 2 k.k.) jawi się jako adekwatna i wyważona. Oczywistym pozostaje, iż oskarżony to osoba skrajnie zdemoralizowana, brutalna co musi wiązać się z surową represją ukierunkowaną zwłaszcza na działania szczerólnoprewencyjne, tym bardziej, iż uprzednie środki resocjalizacyjnego oddziaływania okazały się w przypadku oskarżonego nieskuteczne. Stąd też Sąd Apelacyjny podzielił adekwatność wszystkich tych ustaleń sądu meriti, które doprowadziły do wymierzenia oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności. Podnoszony przez obrońcę oskarżonego argument dotyczący zachowania oskarżonego w trakcie pierwszej rozprawy w żadnej mierze nie mógł wpłynąć na rozmiar orzeczonej kary, było to bowiem działanie instrumentalne, ukierunkowane wyłącznie na złagodzenie ewentualnej kary. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, stanowiący

względna przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., aby można było uznać go za skuteczny, musi wykazywać, iż na podstawie konkretnie wskazanych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, wymierzoną względem osoby oskarżonego karę należy uznać za „rażącą” niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak: Sąd Najwyższy III KR 189/94, Prok. i Pr. 1115/5/18). Innymi słowy, sama surowość orzeczonej względem oskarżonego kary, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 k.k., nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też przynoszącą rażącą dolegliwość. W przypadku przestępstwa przypisanego oskarżonemu sąd I instancji trafnie wskazał na szereg okoliczności, które przekonują, iż orzeczona wobec niego kara jest karą sprawiedliwą. Stąd również zarzut rażącej niewspółmierności kary uznano za chybiony.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie względem oskarżonego łagodniejszej kary nieprzekraczającej 8 lat pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Powody nieuwzględnienia wniosku przedstawiono powyżej.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 lipca 2022 r., sygn. akt V K 195/21 w części nieobjętej zmianami utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania wyroku w mocy przedstawiono w sekcji 3 uzasadnienia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, iż: - w pkt 1 uzupełniono podstawę prawną wymiaru kary o przepis art. 64 § 2 k.k.; - w pkt 3 zasądono dodatkowo od oskarżonego D. L. na rzecz K. Ż. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 400 złotych.	

Zwiąże o powodach zmiany	
Powody zmiany wyroku przedstawiono w sekcji 3 uzasadnienia.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkty 3 i 4 wyroku.	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 1476 złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym a kierując się sytuacją majątkową oskarżonego zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak orzeczenia środka kompensacyjnego, wadliwe określenie podstawy prawnej wymiaru kary.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana